

løse Nat sneget sig en Mistanke ind paa hende, og hun havde ikke siden kunnet blive den kvit. Hun havde spurgt sig selv, om det var saa sikkert, at hans Forlovede var død ved et Ulykkestilfælde. Selv om hun ogsaa havde været Kristen, var det da urimeligt at tænke, at hun havde taget Livet af sig i et Anfald af Skinsyge og Had til denne Gud, som altid var i hans Tanker og var ham dyrebare end alt andet i Verden? Og havde hun ikke været det, saa maatte hun jo næsten før eller senere være bleven drevet ind i Døden af hans forbryderiske Selvretfærdighed . . .

Hun hørte nogen komme og gik hurtigt videre langsmed Stolerækken.

Det var Fætteren, der kom tilbage med en Cigaret i Munden. »Jeg er kommen til at tænke paa, at vi vist alligevel godt kan stryge Præsten,« sagde han. »Det maa jo betragtes som ganske udelukket, at han kan komme her efter den Afbankning, Enslev gav ham igaar paa Mødet. Det var en offentlig Brændermærkning, som vil mindes længe af enhver, der var saa lykkelig at overvære den.«

»Onkel Tyge?« sagde Jytte.

»Ja. Paa en anden Maade kan man jo nok sige, at det var en lidt uhyggelig Affære. I Betragtning af Familjeskabet, mener jeg. Men Enslev er en sand Cato, der ikke kender den Slags Hensyn, naar det